

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Δ΄. - ΤΕΥΧΟΣ Α΄ ΚΑΙ Β΄.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1881

Οὐκ ἔστι παρ' ἡμῶν δι' ἑαυτοῦ ἰδιώματα
βελτιστοῦ ἢ παρ' παιδείας καὶ ἀρετῆς καὶ
ἐν αὐτοῖς εὐαίμων. (Πλάτ. Θεάγρας.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1881

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Ἐπισημειωτέον δὲ ὅτι σώζονται καὶ νῦν ἔτι ἐν τῷ χωρίῳ Τζοροτᾶ ἀπόγονοι, οὐχὶ πλέον πλούσιοι, τοῦ τότε πλουτισθέντος Νικολάου, φέροντες καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ παρωνύμιον αὐτοῦ.

*Ἐγγραφον ἐν Βυτίῳ τῇ 20 Μαρτίου 1882.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ἱερεὺς
Σχολάρχης.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

Ἐκ τοῦ Λυρικοεπικοῦ ἀνεκδότου ποιήματος

« Τὰ καραούλια
ἢ οἱ ἄρματα ὠλοὶ καὶ κλέπται τοῦ Μωρζιά »

ὑπὸ Δ. Τ.

.....
.....
Τώρα παιδιὰ τὴν θέσι του καθένας μας ἄς πιάση,
Καθένας ἔς τὸ ταμποῦρι του ἄς γύρη νὰ πλαγιάση,
Κὴ ἄς μείνη ὁ Μῆτσος ξάγρυπνος νὰ κάμη караούλι,
Γιὰ τ'εἶν' ὁ νεώτερος μαθὲς ἀπ'οὔλα τὰ συντρόφια,
Κ' ἔχει τὸ μάτι ἀκοίμητο, σὰν κάποιον νυχτοποῦλι.
Τ' ἀκοῦς, ρὲ Μῆτσο ; . . . κάτσε σὺ 'κεῖ ἄνω εἰς τὸ λιθάρι
Σὲ 'κεῖν' τὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ, μὲς ἔς τακρινὸ ταμποῦρι
Καὶ γιὰ νάχης τὴν ἔννοια σου καὶ γιὰ νὰ ξαγρυπνήσης
Τραγούδησε τὴν λεβεντιὰ, καὶ παίξε τὸ γιογκάρι,
Ἄγάλια-γάλια καὶ γλυκὰ νὰ μᾶς ἀποκοιμήσης,

Τρεῖς μέραις κούρασι παιδιὰ, καὶ ἀγρυπνιὰ τρεῖς νύχταις

Θέλει μιὰ φύχ' ἀνάπαψι, θέλει μιὰ στάλ' ἀνάσα,
 Τί τὸ ταχύ, τὴν κονταυγή, τὸ ψευτομεσημέρι
 Σὰ θέλει ὁ Θεὸς καὶ Παναγιά θὰ τῶχουμε 'λημέρι

Πῆγαν οἱ κλέφταις πλάγιασαν στὴ θέσι του καθέννας,
 Πῆγε καὶ ὁ Δάμπρος κ' ἔγειρε, λίγον ὕπνο νὰ πάρη,
 Καὶ τὸ μικρὸ κλεφτόπουλο συλλογισμένον 'πῆγε
 Στὴ θέσι του, καὶ ἀρχίνησε γλυκὰ νὰ τραγουδάη
 Πικρὸ τραγουδι σιγαλὸ παίζοντας τὸ γιογκάρι.

—Δὲν εἶναι κρίμα νὰ βαστάς σπαθὶ καὶ καριοφίλι
 Καὶ νὰ σὲ λέν' ἄρματωλὸ, ποῦ πολεμάει Τούρκους ;
 Ντροπὴ σου, Θᾶνο' πέταχ' τα τὰ δόλγια τ' ἄρματά σου,
 Τῆς ἀσημένιας ζάβαις σου καὶ τ' ἀγυρὰ κουμπιά σου
 Ποῦλα τα, βλάμη, ποῦλα τα, ποῦλα τα, ν' ἀγοράσης
 Μακριὰ λαγοῦζα καὶ χοντρή καὶ ξύλινο τσαφάρι,
 Κὴ αἶντε βογιάσου, πρόβατα κοπάδι νὰ φυλάξης
 Θᾶνο, 'ντροπὴ στὴ' νειότη σου, 'ντροπὴ στὴ' λεβεντιά σου,
 Νὰ σὲ μαυλίση μιὰ ξανθὴ ν' ἀφήσης τὸ 'λημέρι,
 Ν' ἀφήσης τὰ συντρόφια σου τοὺς ἀδερφοποιητοὺς σου
 Γιὰ νὰ ξεχνᾷς στὸ πλάγι της τὰ δόλγια τ' ἄρματά σου
 Τὸ νειὸ ὀπόφαγε ψωμι σὲ κλέφτικο 'λημέρι
 Καὶ σὲ καρτέρι ἄκουσε τοῦ μπαρουτιοῦ τὴ βρῶμα,
 Ποῦ μ' ἀστραπαῖς, καὶ μὲ βραχίς, μὲ χιόνια μὲ σκοτάδια
 Νυχτοπερπάτησε βουνὰ καὶ διάβηκε λαγκάδια,
 Μιὰ Τσοῦπα μ' ἕνα της φιλι χέρ·χέρι δὲν τὸν πέρνει,
 Τ' εἶν' τὸ φιλι της μόλεμα στὸ χαίμαλι τοῦ κλέφτη,
 Στὸ ἅγιο φυλαχτάρι του 'πῶχει τὸ τίμιο ξύλο,
 Τὸ τίμιο ξύλο, τῆς ζωῆς τ' ἀνίκητο ταμποῦρι,
 Ποῦ σταυρωμένο κράτησε κουρπᾶνι τὸ Χριστό μας,
 Πῶχουσε τ' ἅγιο αἷμά του κ' ἔσωσε τὸ δικό μας.
 Τί θέλει ὁ κλέφτης φίλημα σκαστὸ τσοῦπας ν' ἀκούση,
 Σὰν ἀκουμποῦν τ' ἀχείλια της μὲς 'ς τὰ δικά του χεῖλη·
 Τᾶχα γυρεύει μὲ φιλι ν' ἀκριβοξαγοράση
 Βόλι εἶν' αὐτὸ φαρμακερὸ π' ὁ χάρος θὰ τοῦ στείλῃ ; . . .

Σὰ θέλει ὁ κλέφτης ζηλευτὸ σκαστὸ φιλι ν' ἀκούσῃ
 Ποῦ ν' ἀγροικέται ἀντίλαλο σὲ λαγκαδιὰ, σὲ ρέμα
 Τὸ δόλιο καριοφίλι του ἄς τὸ καλογεμίση
 Νὰ πάρῃ φίλημα καυτὸ δλόπνιχτο 'ς τὸ αἶμα
 Τὸ βόλι τὸ φαρμακερὸ ποῦ ἢ ποῦγκα του θὰ χύσῃ
 Πάνου σὲ τούρκικα κορμιὰ χριστιανομισημένα.
 Τ' ἀκούς, ρέ θᾶνο, ποιὸ φιλι ὁ κλέφτης πεθυμάει ;
 Ποῦ σὲ μεγάλη ὀχλοβοὴ σὲ μάχη σὲ ἀντάρρα
 Σκορπάει στ' ἀσκέρι τοῦ ἐχτροῦ ἀμέτρητη λαχτάρρα
 Λαχτάρρα ὅπου ξέχωρα τὸν κλέφτη τὸν τιμάει ;
 Γιὰ σείσου, γύρισε, ρέ σὺ, στὰ πρῶτα σου, λημέρια,
 Γύρισε στὰ συντρόφια σου στὰ πρῶτα σου καρτέρια
 Καὶ ἄφ' τὴν τσοῦπα τὴν ξανθὴ ἀλλοῦ ἀγάπη νᾶβρη
 Τί δὲ βολεὶ 'στὴ λεβεντιὰ ἀγάπη νὰ γυρεύῃ
 Σὰ μᾶς πλακῶνῃ ἢ σκλαβιὰ 'στὸν τόπο μας ἢ μαύρη,
 Σκλαβιὰ ποῦ δὲν ἀκούστηκε 'στὸν κόσμο τὸν ἀπάνω,
 Σκλαβιὰ ποῦ θέλει μ' ἀτιμιὰ, μὲ φοῦρκα μὲ παλοῦκι
 Νὰ βασανίση τὸ Μωριά κῆ οὔλη τῆ 'Ρωμηοσύνη
 Γιὰ νὰ τὴν κάμῃ αἰώνιο στὸν τούρκον τσιφιλίκι
 Γιὰ νᾶχῃ 'στὸν ἀφέντη του ὁ σκλάβος μπιστοσύνη

Σιγὰ καὶ ἀγάλια μάλονε τὸ θᾶνο στὸ τραγοῦδι
 Ὁ Μῆτσος τὸ κλεφτόπουλο, τὸν σύντροφο τὸ θᾶνο
 Καὶ ὁ καπετάνιος ξάγρυπνος στὴν κάπα διπλωμένος,
 Τὸ Μῆτσο ἀφηγκραζότανε, βερσιὰ συλλογισμένος

..
 ..
 Κάτο στὸ κεφαλόδρυσο ποῦ εἶν' τὰ πολλὰ πλατάνια
 Πῶχουν τὸν ἴσκιο τους παχὺ καὶ δροσερὸ τ' ἀέρι
 Πάνου σὲ φουντωτὰ κλαριά ποῦ κόψαν ἀπ' τὰ δέντρα
 Οἱ κλέφταις μὲ τὰ κοφτερὰ μακρυὰ τους γιαταγάνια
 Στρώσανε νὰ κλεφτόπουλα σοφρὰ πλατὺ χερ-χέρι
 Νὰ φᾶν μὲ τὰ συντρόφια τους νὰ κάμουν μεσημέρι
 Οὐλά 'να γύρω στὸ σοφρὰ καθῆσαν σταυροπόδι
 Καὶ ὁ καπετάνιος κάθησε 'πάνω μεργιὰ κ' ἐκείνος.

Μοιράζει ὁ Μῆτσος καθενὸς ψητὸ πῶνα κομμάτι
 Δίν' ὁ Παρασκευᾶς ψωμί, κρασί, κερνάει ὁ Κώστας,
 Καὶ ὁ καπετάνιος ξέχωρα πέρνει τ' ἄρνοιου μὲ πλάτη

.....
 .....
 Σὰν εἶδε ὁ Μῆτσος γύρω του τὴν νύχτα νὰ διαβαίνει
 Σὰν ἄκουσε τὸ λογικὸ νὰ κρυφοκουβεντιάζη,

Μὲ τὴν καρδιά του νᾶρχεται σὲ μυστικὴ κουβέντα
 Ἐκεῖ ποῦ καθόταν κ' ἔλεγε τοῦ θάνατου τὸ τραγοῦδι
 Κ' ἀγάγια γάλι ἐπαιζε ξέγνιαστος τὸ γιογκάρι
 Πατόκορφα ἐπάγωσε κ' ἔγεινε πεταγοῦδι

Οὔλο τὸ δόλιο του κορμί, καὶ τὰ μεγάλο ψάρι
 Ποῦ τὸ τινάζει ἡ θάλασσα στὴν ἄκρη μὲνα κύμα
 Τινάχτηκ' ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ βρέθηκε παρέκει
 Μὲ σηκωμένο καὶ ἔτοιμο στὸ χεῖρι τὸ τουφέκι
 Μὲ τρεῖς τὸ παίρνη δρασκελιαῖς, ζυγώνει στὸ ταμποῦρι

Π' ὁ καπετάνιος ἤσυχος κατάχαμα πεσμένος
 Ἐπλάγιαζε στρωτὰ πλατιά στὴν κάπα τυλιγμένος
 Πλαγιάζει! . . εἶπε ἤσυχα, πῆρε τὸ ἄσασμά του.

Ἐγόρισε τρογύρω του ἐτήραζε μπροστά του
 Κ' εἶδε μονάχα τὴν αὐγὴ νὰ γλυκοξημερόνη
 Καὶ μὲ τὴν πλάσι τοῦ Θεοῦ νὰ κρυφοξεφαντόνει.

Ἐημέρωσε κιολόχαρα νὰ γλυκοκυλαῖδουνε
 Πάνω 'ς τὰ δέντρα τὰ πουλιὰ ἀρχίσαν τὰ καυμένα
 Κὴ ἐτρέχανε κοπαδιαστὰ νὰ πᾶνε νὰ λουστοῦνε
 Μὲ 'ς τ' ἀρουακιοῦ τὰ κρυὰ νερὰ ποῦ τρέχουν μυρισμένα
 Στῆς λαγκαδιᾶς τὴν ἀγκαλιὰ ποῦ τὰ κολάει τὸ ῥέμα,
 Μίσσα σὲ νιόβλαστη σμερτιά σὲ δροσερὸ μυρόνι
 Σὰν τέτοια ἡμέρα ἀργευταῖς φοραῖς μᾶς ξημαιρόνει